

Για τις κατώτερες τάξεις η κρίση της πανδημίας και κάθε περίοδος
είναι καιρός αγώνα.

Ανάλυση της κατάστασης καθώς πλησιάζει μια νέα 1^η Μάη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1.	Η παγκόσμια κατάσταση.	Σελ. 2
1.1	Η κατάσταση στην Ευρώπη.	Σελ. 3
1.2	Η κατάσταση στην Τουρκία.	Σελ. 4
1.3	Η κατάσταση στη Λατινική Αμερική.	Σελ. 5
1.4	Οι ασιατικές χώρες ως παράδειγμα των προσπαθειών μαζικού κοινωνικού ελέγχου.	Σελ. 6
1.5	Η κατάσταση των γυναικών.	Σελ. 6
2.	Η Αριστερά.	Σελ. 7
3.	Στοιχεία αντίστασης.	Σελ. 8
4.	Άξονες αντίστασης.	Σελ. 9

«Η Πρωτομαγιά πρέπει να είναι ένα σύμβολο διεθνούς αλληλεγγύης - δηλαδή μιας αλληλεγγύης που δεν περιορίζεται στο πλαίσιο του εθνικού κράτους, το οποίο ταιριάζει πάντα με τα συμφέροντα των προνομιούχων μειονοτήτων αυτού του συγκεκριμένου κράτους. Μεταξύ των εκατομμυρίων εργαζομένων που υπομένουν τον ζυγό της δουλείας, υπάρχει μια ενότητα με βάση το κοινό συμφέρον, ανεξάρτητα από τη γλώσσα που μιλούν και τη συνθήκη υπό την οποία γεννήθηκαν. Αλλά μεταξύ των εκμεταλλευτών και των εκμεταλλευόμενων μιας χώρας, υπάρχει ένας συνεχής πόλεμος που δεν μπορεί να επιλυθεί με οποιαδήποτε θεμελιώδη αρχή της εξουσίας και που έχει τις ρίζες του στα αντίθετα συμφέροντα των διαφόρων τάξεων. Κάθε εθνικισμός είναι μια ιδεολογική μεταμφίεση των πραγματικών γεγονότων : μπορεί από τη μία να τραβάει τις μεγάλες μάζες στους υποκριτές εκπροσώπους του, αλλά ποτέ δεν μπόρεσε από την άλλη να καταργήσει τη βάνανυση πραγματικότητα των δεδομένων αυτού του κόσμου».

(Rudolf Rocker, 1936).

1. Η παγκόσμια κατάσταση.

Η πανδημία του Covid-19 έχει έρθει σε μια εποχή αποδυνάμωσης της παγκοσμιοποίησης, με ισχυρές δυσλειτουργίες στους χρηματοοικονομικούς μηχανισμούς και στους μηχανισμούς διαχείρισης και επικοινωνίας εντός του καπιταλιστικού συστήματος, με μια αμφισβήτηση των γενικών κριτηρίων της κυβερνητικής διαχείρισης, και με μια κρίση της ιμπεριαλιστικής ηγεμονίας, η οποία συνοδεύεται από εμβάθυνση των εντάσεων μεταξύ των μεγάλων γεωστρατηγικών σχηματισμών.

Μέχρι που η υγειονομική κρίση τις σταμάτησε, οι μεγάλης σημασίας μαζικές λαϊκές εξεγέρσεις ενάντια στο σύστημα επιβεβαιώθηκαν. Αυτές οι εξεγέρσεις θέτουν υπό αμφισβήτηση την πολιτική διαχείριση και τις επιχειρησιακές στρατηγικές των κυρίαρχων τάξεων σε κάθε κοινωνικό σχηματισμό. Η κρίση στην υγεία έπληξε πολύ σκληρά και το σύστημα κυριαρχίας. Όντας ένας εξωτερικός παράγοντας της λειτουργίας του παγκόσμιου συστήματος, αποκαλύπτει τις προβλέψιμες διαρθρωτικές, στρατηγικές και λειτουργικές αδυναμίες και ελλείψεις του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού και επιταχύνει την υποβάθμιση της κρατικής διακυβέρνησης.

Για το λόγο αυτό, σε διάφορες χώρες, έχουμε δει πώς οι κυβερνήσεις, ειδικά στη Μεγάλη Βρετανία και τις Ηνωμένες Πολιτείες, έχουν ανακαλέσει τα αρχικά τους σχέδια - δηλαδή, να επιτρέψουν την εξάπλωση της μετάδοσης του ιού και τους μαζικούς θανάτους, προκειμένου να υπάρξει η ανοσία της αγέλης στον πληθυσμό. Αυτή η στρατηγική, σε συνδυασμό με την υποβάθμιση των συστημάτων δημόσιας υγείας και τα σκληρότερα χτυπήματα στα πιο ευάλωτα κοινωνικά στρώματα, θα μπορούσε να οδηγήσει σε πραγματική κοινωνική σφαγή. Με την απόρριψη αυτής της επιλογής, μπορεί να θεωρηθεί ότι οι βρετανικές και αμερικανικές αστικές τάξεις κάνανε ένα πολιτικό βήμα πίσω προκειμένου να μην προκληθεί κοινωνική αναταραχή.

Έτσι, η υγειονομική κρίση λειτουργεί ως ένα στοιχείο που εκθέτει και μεγεθύνει τις αδυναμίες, τις ανισορροπίες και τους παράγοντες κατάρρευσης του συστήματος, και ταυτόχρονα αποτελεί μια πιθανή συστημική καινοτομία, έναν νέο κεντρικό παράγοντα δυσλειτουργίας και αποκλεισμού. Με λίγα λόγια, η πανδημία εμβαθύνει έναν κύκλο οικονομικών και κοινωνικών κρίσεων, οι οποίες ήταν ήδη έτοιμες να εκραγούν, και αναδιαρθρώνει το παιχνίδι των κυρίαρχων μπλοκ στην προσπάθειά τους να ελιχθούν και να διαχειριστούν την έξοδο τους από αυτήν την υγειονομική κρίση.

Η ικανότητα των διαφόρων γεωστρατηγικών μπλοκ να αντιμετωπίσουν την κατάσταση και να την ξεπεράσουν, η οποία θα μπορούσε να οδηγήσει στην παράλυση της παγκόσμιας οικονομίας, φαίνεται να διαφέρει. Ως εκ τούτου, η επιτάχυνση της αντιπαράθεσης μεταξύ Κίνας και Ηνωμένων Πολιτειών και η διαμόρφωση της πάλης για εξουσία στη νέα της φάση θα συνοδεύεται από μια άνευ προηγουμένου επίθεση, σε όλο τον πλανήτη, ενάντια στις συνθήκες διαβίωσης των λαϊκών τάξεων, ενάντια στα κοινωνικά και πολιτικά τους δικαιώματα, ενάντια σε όλα τα στοιχεία χειραφέτησης που έχουν κατακτηθεί και ενισχυθεί, ή έχουν τουλάχιστον συντηρηθεί και διατηρηθεί κατά την τελευταία ιστορική περίοδο.

Οι παρεμβάσεις για την απεμπλοκή από την κρίση και την επανέναρξη της παγκόσμιας οικονομίας συνεπάγονται μια τεράστια κινητοποίηση χρηματοοικονομικών πόρων που θα δημιουργήσουν χρέος, πολιτικές λιτότητας, νέες επιθέσεις κατά των δημόσιων υπηρεσιών και μια στρατηγική προσπάθεια αύξησης της εκμετάλλευσης, του ελέγχου και της κυριαρχίας ενάντια στις μη προνομιούχες τάξεις. Πρέπει να σημειωθεί ότι η παγκόσμια αγορά επηρεάζεται σαφώς από αυτήν την οικονομική κρίση - τόσο σε υλικό όσο και σε ιδεολογικό επίπεδο - και δεν πρέπει να εκπλαγούμε από την πιθανή οικονομική περιφερειοποίηση διαφόρων κρατών και δυνάμεων. Παρ' όλα αυτά, πρέπει να λάβουμε υπόψη ότι η παγκοσμιοποίηση θα συνεχίσει να είναι ο κεντρικός παράγοντας της παγκόσμιας οικονομίας και ότι η εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης θα είναι καθοριστικό στοιχείο στη διαμόρφωσή της στην επόμενη φάση.

Σε παγκόσμια κλίμακα, το επίπεδο του χρέους είναι υπερδιπλάσιο της παγκόσμιας παραγωγής. Αυτή η κρίση θα μπορούσε επίσης να χρησιμεύσει για να ρευστοποιηθούν τα χρέη ή να εισπραχθούν αναδρομικά, ή για να επανασχεδιαστεί το μεγάλο διεθνές οικονομικό καζίνο.

1.1. Η κατάσταση στην Ευρώπη.

Όσον αφορά την ευρωπαϊκή ήπειρο, πρέπει να αξιολογήσουμε τις αποφάσεις του Eurogroup ως μια μερική προσπάθεια για να διευκολυνθεί η λιτότητα του προϋπολογισμού, μέσω της αύξησης του χρέους και της κοινωνικοποίησης του κόστους – με αύξηση, για παράδειγμα, του ανώτατου ορίου των δαπανών για την υγεία και, πιο συγκεκριμένα, αυτών που αφορούν την τρέχουσα κρίση του Covid-19 - και μέσω της στήριξης των εθνικών οικονομιών προκειμένου να μετριαστούν οι επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης

που προκαλείται από την κρίση της υγείας. Αυτή η παρέμβαση περιορίζεται προφανώς από το καπιταλιστικό πλαίσιο το οποίο πρέπει να συντηρεί.

Θα πρέπει να αποτρέψουμε την επερχόμενη επίθεση εναντίον των συνθηκών επιβίωσης, των μισθών και του εισοδήματος των μη προνομιούχων τάξεων, καθώς και την εφαρμογή πολιτικών μοντέλων ελέγχου, κοινωνικών περιορισμών σε επίπεδο δημόσιου χώρου και μορφών δράσης από πλευράς των κρατικών μηχανισμών και των καπιταλιστικών οργάνων διοίκησης. Θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε επίσης τις διαφαινόμενες αυταρχικές μετατοπίσεις, καθώς αυξάνονται επικίνδυνα όσον αφορά τον κοινωνικό έλεγχο, με αφορμή την κατάσταση έκτακτης ανάγκης λόγω της υγειονομικής κρίσης, και καθώς μειώνουν τον αντίκτυπο της κοινωνικής δράσης και των αιτημάτων.

1.2. Η κατάσταση στην Τουρκία.

Όπως και παντού, το ξέσπασμα του κορονοϊού - σε συνδυασμό με τη λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος και τις ανεπαρκείς πολιτικές του κράτους - δημιουργεί μια σημαντική κρίση στην Τουρκία. Σε αυτήν την περίοδο, όταν επηρεάζονται όλοι οι τομείς της κοινωνικής ζωής, το κράτος αγνοεί εκείνους κι εκείνες που διατρέχουν τον μεγαλύτερο κίνδυνο και καταπιέζονται λόγω της επιδημίας, ενώ η «καταπολέμηση» της επιδημίας συνίσταται κυρίως στη λήψη προστατευτικών μέτρων για τα πιο προνομιούχα τμήματα της κοινωνίας.

Εκατοντάδες χιλιάδες, πιθανώς εκατομμύρια, άνθρωποι απολύονται ή καταδικάζονται σε λιμοκτονία λόγω της άδειας άνευ αποδοχών, ως αποτέλεσμα της παύσης λειτουργίας των επιχειρήσεων λόγω των συνθηκών του lockdown και της διακοπής κάθε οικονομικής δραστηριότητας.

Οι περισσότεροι από τους/τις εργαζόμενους/ες που εξακολουθούν να εργάζονται κατά τη διάρκεια της πανδημίας - συμπεριλαμβανομένων εκείνων στα σουπερμαρκετ και στα μεγάλα καταστήματα λιανικής, και ιδίως στον τομέα της υγείας που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή καταπολέμησης της ασθένειας - δεν διαθέτουν επαρκή προστατευτικό εξοπλισμό.

Και πάλι, η πολιτική και οικονομική εξουσία δεν ασχολείται με το αν εκείνα τα στρώματα της κοινωνίας τα οποία έχει οδηγήσει σε εξαθλίωση, είναι σε θέση να καλύψουν ακόμη και τις πιο βασικές τους ανάγκες. Οι εκστρατείες υπό την ηγεσία του κράτους που του επιτρέπουν να προσποριέται ότι νοιάζεται για τους/τις φτωχούς/ές, χρηματοδοτούνται από τους φόρους που αυτοί/ές οι ίδιοι/ες πληρώνουν εδώ και χρόνια. Φυσικά, το φιλανθρωπικό έργο δεν μπορεί να καλύψει τις πραγματικές ανάγκες : χρησιμεύει για την αναπαραγωγή και τη διατήρηση μιας σχέσης εξάρτησης παρά για την εξάλειψη των οικονομικών αδικιών.

Υπό αυτές τις συνθήκες, αντιμετωπίζοντας ένα ογκώδες και αδαές κράτος, η αυτοοργάνωση των ανθρώπων από τα κάτω, των τοπικών κοινοτήτων, έρχεται στο προσκήνιο για να αντιμετωπίσει τις ζωτικές ανάγκες κατά τη διάρκεια αυτής της κρίσης του κορονοϊού και να πολεμήσει εναντίον των πολιτικών της κυβέρνησης.

1.3. Η κατάσταση στη Λατινική Αμερική.

Η Λατινική Αμερική αντιμετωπίζει μια περίεργη κατάσταση. Χώρες με προηγούμενες οικονομικές κρίσεις - όπως η Αργεντινή - ή με κοινωνικές εξεγέρσεις, όπως η Χιλή, και άλλες, όπου δεξιές κυβερνήσεις ανήλθαν πρόσφατα στην κυβερνητική εξουσία, όπως η Ουρουγουάη, όλες μοιράζονται ορισμένα κοινά χαρακτηριστικά. Για παράδειγμα : η αύξηση της επισφάλειας, οι απολύσεις, η ανεργία και η πείνα που πλήττει ένα σημαντικό τμήμα του πληθυσμού. Το Περού και η Αργεντινή βρίσκονται σε πλήρες lockdown και στρατιωτικοποίηση της κοινωνικής ζωής, όπως είναι και η Χιλή και η Παραγουάη όπου εφαρμόζονται απαγορεύσεις κυκλοφορίας. Στην Ουρουγουάη εφαρμόζεται κοινωνική απομόνωση, παρ' ότι δεν υπάρχει υποχρεωτικός περιορισμός και σιγά-σιγά υπάρχουν σχέδια επανέναρξης της οικονομικής δραστηριότητας.

Στη Βραζιλία, η κατάσταση γίνεται όλο και πιο περίπλοκη κάθε μέρα. Βρισκόμαστε σε ένα σενάριο όπου, αφενός, οι συνθήκες διαβίωσης γίνονται ολοένα και πιο επισφαλείς, με την ανεργία να αυξάνεται, το κόστος ζωής να εκτινάσσεται, και με χιλιάδες ανασφάλιστες/ους, επισφαλείς και αυτοαπασχολούμενους/ες εργαζόμενους/ες που δεν μπορούν να εξασφαλίσουν την καθημερινή τους διατροφή και, αφετέρου, έχουμε μια κυβέρνηση που δρα για να καταστήσει τα μέτρα κοινωνικής απομόνωσης πιο ευέλικτα, θέτοντας σε κίνδυνο χιλιάδες εργαζόμενους/ες. Το επιχείρημα είναι ότι η οικονομία δεν μπορεί να σταματήσει, όπως και σε πολλές χώρες της περιοχής.

Η φόρμουλα είναι απλή. Χωρίς μια πολιτική ελάχιστου εισοδήματος που εγγυάται πραγματικά τα προς το ζην των ανέργων, των ανασφάλιστων και των αυτοαπασχολούμενων εργαζομένων, έτσι ώστε ο καθένας και η καθεμία να μπορεί να παραμείνει σε κοινωνική απομόνωση, ο Μπολσονάρο εγγυάται εκείνες τις συνθήκες στις οποίες οι λαϊκές τάξεις πρέπει να επιλέξουν μεταξύ της πείνας και του να ρισκάρουν την υγεία τους. Έτσι, αποφεύγει οποιαδήποτε ευθύνη, επιτίθεται στους κυβερνήτες των Πολιτειών που υπερασπίζονται το lockdown ως μέτρο πρόληψης της κατάρρευσης του δημόσιου συστήματος υγείας, και δημιουργεί το τέλειο σενάριο για να συνεχίσει το υπερ-νεοφιλελεύθερο συντηρητικό του έργο. Στη διαμάχη για την εξουσία μεταξύ εκείνων που βρίσκονται στην κορυφή, ο Μπολσονάρο προωθεί το χάος και την κρίση ως τεχνική διακυβέρνησης. Γι' αυτόν, η υγεία και τα εγγυημένα δικαιώματα δεν έχουν καν σημασία, ούτε και η επικείμενη κατάρρευση του συστήματος δημόσιας υγείας. Δεν ενεργεί για να αποφευχθεί μια υγειονομική, κοινωνική ή οικονομική κρίση, αλλά για να κυβερνά πιο αποτελεσματικά και να επιβάλλει ένα υπερ-νεοφιλελεύθερο, πατριαρχικό, συντηρητικό και ρατσιστικό σχέδιο.

Σε γενικές γραμμές, αυτή η κρίση επέτρεψε στις κυβερνήσεις να εφαρμόσουν διαφορετικά λαϊκιστικά μέτρα, αλλά σχεδόν όλες εφαρμόζουν ταυτόχρονα ισχυρές δεξιές πολιτικές καταστολής και κοινωνικού ελέγχου. Γενικά, τα κέρδη των εταιριών δεν διατρέχουν κίνδυνο και, επιπλέον, προτείνονται μέτρα που επιτρέπουν στην αστική τάξη να «επανενεργοποιήσει» την οικονομία στο πλαίσιο της νεοφιλελεύθερης λογικής. Το εξωτερικό χρέος των χωρών της Λατινικής Αμερικής είναι πιθανό να αυξηθεί, και σε αυτό πρέπει να προστεθεί η πτώση της διεθνούς τιμής του πετρελαίου που πλήττει αρκετές χώρες της περιοχής, όπως η Βενεζουέλα, ο Ισημερινός, η Κολομβία, το Μεξικό, η Βραζιλία κλπ.

Σε ορισμένες από αυτές τις χώρες έχει ήδη διαλυθεί ο κλάδος του πετρελαίου ή αντιμετωπίζουν διάφορες δυσκολίες. Μπορεί να δούμε στο προσεχές μέλλον την πτώση των τιμών ορισμένων πρώτων υλών, ειδικά στις εξαρτημένες καπιταλιστικές ζώνες, ενώ οι τιμές άλλων προϊόντων, όπως των δημητριακών, ενδέχεται να αυξηθούν σημαντικά. Αυτό θα έχει αρνητικό αντίκτυπο στις οικονομίες της Λατινικής Αμερικής και η κρίση θα βαρύνει αφάνταστα τις μη προνομιούχες τάξεις.

Από την άλλη πλευρά, οι ΗΠΑ, οι οποίες έχουν σοβαρά εσωτερικά προβλήματα με αυτήν την κρίση, δεν θέλουν να χάσουν τον έλεγχο στην «αυλή» τους και επιδιώκουν να δημιουργήσουν και να διατηρήσουν μια συγκεκριμένη πολιτική οικονομικής και κοινωνικής αστάθειας στην περιοχή προκειμένου να διατηρήσουν την κοινωνική συνοχή και τον έλεγχο. Φυσικά, αυτό εξυπηρετεί επίσης αρκετές τοπικές κυβερνήσεις, που είναι κυρίως ευθυγραμμισμένες με τις ΗΠΑ.

1.4. Οι ασιατικές χώρες ως παράδειγμα των προσπαθειών μαζικού κοινωνικού ελέγχου.

Είναι επίσης σημαντικό να ληφθεί υπόψη το τι συμβαίνει στην Ασία, κυρίως στην περίπτωση της Κίνας και της Νότιας Κορέας, όπου εφαρμόζονται μηχανισμοί ακραίου κοινωνικού ελέγχου, βασισμένοι στην τεχνολογία. Αυτές οι κοινωνίες έχουν γίνει ένα τεράστιο πανοπτικόν, στο οποίο η επιτήρηση είναι αποτελεσματική και σταθερή και επιδιώκεται κοινωνική πειθαρχία σε μεγάλη κλίμακα. Αυτό το μοντέλο κοινωνικού ελέγχου φαίνεται να «εξάγεται» στον κόσμο υπό τον τίτλο «εμείς ξέρουμε πώς να περιορίσουμε την πανδημία». Στην πραγματικότητα, είναι μια συνταγή για τον περιορισμό των πληθυσμών.

1.5. Η κατάσταση των γυναικών.

Αυτή η κρίση στην υγεία επηρέασε επίσης βαθιά τις γυναίκες, ιδίως εκείνες με χαμηλό ταξικό υπόβαθρο. Τα μέτρα περιορισμού έχουν προκαλέσει αύξηση της ενδοοικογενειακής βίας και των γυναικοκτονιών. Εξάλλου, έχει επιδεινώσει την εκμετάλλευση των γυναικών στην εργασία, τόσο στην οικιακή σφαίρα - μη αμειβόμενη οικιακή εργασία και φροντίδα - όσο και στη μισθωτή σφαίρα, καθώς οι γυναίκες αντιπροσωπεύουν τη συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων στους τομείς που θεωρούνται πλέον

απαραίτητοι σε αυτή την κρίση (υγεία, κοινωνική εργασία, μεγάλο λιανικό εμπόριο, βιομηχανία επεξεργασίας τροφίμων...).

Ο μεγάλος αριθμός απολύσεων και η ευελιξία της εργασίας καθιστούν ακόμη πιο επισφαλές το ήδη χαμηλό εισόδημα των μισθωτών γυναικών. Ένα μεγάλο μέρος των μονογονεϊκών οικογενειών με επικεφαλής γυναίκα είναι φτωχές, δεδομένης της δυνατότητάς τους να παράγουν εισόδημα μέσω αμειβόμενης εργασίας και χαμηλών κοινωνικών παροχών. Αυτό επιδεινώνεται από την απλήρωτη οικιακή εργασία και φροντίδα. Πρέπει να λάβουμε υπόψη ότι στη Λατινική Αμερική ο μεγάλος αριθμός γυναικών και παιδιών σε κοινοτικές πρωτοβουλίες όπως συλλογικές κουζίνες ή λαϊκά δίκτυα εφοδιασμού υποδηλώνουν αυτή τη σοβαρή κατάσταση.

Η κρίση του κεφαλαίου προϋποθέτει την ανάγκη ενίσχυσης άλλων πεδίων κυριαρχίας. Οι επόμενοι μήνες θα είναι κρίσιμοι για την ανάλυση των επιπτώσεων που μπορεί να έχει η εντατικοποίηση της πατριαρχικής βίας σε όλους τους τομείς.

Συμπερασματικά, θα μπορούσαμε να πούμε ότι αυτή η γενικευμένη επίθεση βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη. Εάν επιβεβαιωθούν οι φόβοι κοινωνικοποίησης των απωλειών - δηλαδή να μας κάνουν να πληρώσουμε αυτήν την κρίση - η τελευταία δεν θα μπορούσε να περιοριστεί και να ρυθμιστεί, και τα αποτελέσματα θα ήταν μάλλον πιο βάνουσα και πιο έντονα. Ωστόσο, η επίθεση αυτή αναμένεται να εκδηλωθεί, αλλά ενδέχεται να προκύψει ταυτόχρονα και μια οργανωμένη απάντηση από το στρατόπεδό μας, ευελπιστώντας στην ανάπτυξη των κοινωνικών αγώνων. Πολλά πράγματα εξαρτώνται από το πώς ο ηγεμονικός πυρήνας των κυβερνήσεων αξιολογεί την κατάσταση, από το τι αποτελεί κίνδυνο για το καπιταλιστικό σύστημα, καθώς και από τις δυνατότητες πιθανότητες κοινωνικής εξέγερσης.

2. Η Αριστερά.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο προοπτικής, πρέπει να μελετήσουμε την πολυπλοκότητα της στιγμής για την Αριστερά και τις δυνατότητες ενός συγκεκριμένου οπισθοδρομικού κινήματος, είτε αυτό είναι ρεφορμιστικό, είτε με επαναστατικές προθέσεις ή τουλάχιστον ριζοσπαστικές. Αλλά χωρίς αμφιβολία, μπορούν να ανοίξουν δυνατότητες για την ανάπτυξη μιας αποφασιστικής μαχητικής πρακτικής με έναν χειραφετητικό τόνο σε κοινωνικό επίπεδο και μια ριζοσπαστική κριτική του συστήματος. Χωρίς υπερβολή, οι κυρίαρχες δυνάμεις στο ακόμα αυτοαποκαλούμενο φάσμα της Αριστεράς είναι σοσιαλ-φιλελεύθερες/«προοδευτικές». Αυτό δεν σημαίνει ότι είναι απλώς άμεσες δυνάμεις ελέγχου και παρέμβασης στην υπηρεσία του κεφαλαίου. Έχουν ένα τακτικίστικο (ή βραχυπρόθεσμο) πεδίο ελιγμών σε συνδυασμό με έναν δευτερεύοντα ρόλο, την στρατηγική υποταγή στη βούληση των κυβερνήσεων των τάξεων. Αυτές οι δυνάμεις γνωρίζουν ότι εάν θέλουν να διατηρήσουν την ενσωμάτωσή τους εντός του κρατικού μηχανισμού, εντός των κέντρων εξουσίας, συμπεριλαμβανομένης της συμμετοχής τους στην

κυβέρνηση, ακόμη και αν έπρεπε να υποταχθούν στη δεξιά πτέρυγα, μπορούν να εξαφανιστούν ή να παραμείνουν σε μια περιθωριακή θέση στο πολιτικό φάσμα. Για παράδειγμα, αυτό είναι το δίλημμα της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας και των προοδευτικών της Λατινικής Αμερικής.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο προσαρμόζονται συνεχώς μεταξύ της στρατηγικής τους υποταγής και μιας βραχυπρόθεσμης αλλά επιτακτικής ευαισθησίας στα κοινωνικά κινήματα και στη δράση διαφορετικών δυνάμεων, που υπερβαίνουν τον σοσιαλφιλελευθερισμό και τον προοδευτισμό, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που αντιπροσωπεύουν μια πιο ρεφορμιστική γραμμή, δεδομένου ότι σκοπεύουν να διατηρήσουν την εκλογική τους βάση.

Ένα άλλο κεντρικό χαρακτηριστικό της διαμάχης για την εξουσία στην Ευρώπη είναι η γενική εξέλιξη της ρεφορμιστικής Αριστεράς, η οποία βρισκόταν ήδη σε κρίση, ή τουλάχιστον σε ανισορροπία, πριν εμφανιστεί ο κορονοϊός. Αυτές οι δυνάμεις, οι οποίες κυμαίνονται από τον Jeremy Corbyn του Εργατικού Κόμματος στο Ηνωμένο Βασίλειο έως τον Pablo Iglesias του Κόμματος Podemos στην Ισπανία, και μοιράζονται μια κοινή κρατικίστικη και κυβερνητική προσέγγιση όσον αφορά τις πολιτισμικές, πολιτικές και στρατηγικές τους τακτικές. Στην κεντρική τους αντίληψη όλα τα μέσα δράσης τους τοποθετούνται στο πλαίσιο του κρατικού μηχανισμού και ως εκ τούτου αναγνωρίζουν την εκλογική δράση ως το κεντρικό στοιχείο της αντίστασής τους ενάντια στα κυρίαρχα μπλοκ. Ακόμη και πριν από την κρίση του Covid-19, ήταν ήδη προφανής μια τάση αδρανοποίησης, απορρόφησης και κατακερματισμού τους ως κομμάτι εντός των βασικών δυνάμεων του σοσιαλφιλελευθερισμού. Μεταξύ άλλων, αυτές οι αριστερές δυνάμεις έδειξαν ότι δεν είναι ικανές ούτε και πραγματικά πρόθυμες να αντιταχθούν στην ανάπτυξη των ακροδεξιών δυνάμεων και στην αυξανόμενη κοινωνική αποδοχή τους, ούτε καν σε πολιτισμικό επίπεδο. Αυτό δεν είναι κάτι καινούριο και πρέπει να γνωρίζουμε ότι ο φασισμός υπήρξε ιστορικά ένα εργαλείο που χρησιμεύει στον καπιταλισμό για τη διαίωσή του σε στιγμές κρίσης.

Έχουν αφήσει κατά μέρος τις προτάσεις για μια πραγματική - ή καλύτερα επαναστατική - αντίσταση στον νεοφιλελευθερισμό. Προτάσεις που έχουν ξεχαστεί εντελώς στο πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού, εκτός από σπάνιες περιπτώσεις. Είναι καθήκον μας να επανοικοδομήσουμε αυτόν το πεδίο, τόσο σε πολιτικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο.

3. Στοιχεία αντίστασης.

Στην τρέχουσα κατάσταση, το στρατόπεδο της αντίστασης είναι περίπλοκο και έχει πολύ έντονες εσωτερικές αντιφάσεις, με διαφορετικές κοινωνικές, πολιτισμικές και πολιτικές ρίζες.

Αυτό το στρατόπεδο περιλαμβάνει μια διάχυτη λαϊκή αντίσταση, αλλά αντιμετωπίζει επίσης μια σημαντική αποδιοργάνωση σε διάφορους τομείς. Η απουσία κάποιας συλλογικής οργάνωσης προκαλεί

φόβο ή παραίτηση καθώς οι άνθρωποι αντιμετωπίζουν πιέσεις από την ιεραρχία και από τον κίνδυνο να χάσουν τη δουλειά ή το εισόδημά τους. Η υγειονομική περίθαλψη, η διακοπή μη απαραίτητων δραστηριοτήτων και πολλά άλλα επιτεύγματα για εμάς και τους συναδέλφους μας έχουν κερδηθεί χάρη στην αυτοοργάνωση στα συνδικάτα και τις οργανώσεις του αγώνα μας. Αυτή η αντίσταση διαμορφώνεται επίσης μερικές φορές σε νεοδημιουργημένες λαϊκές οργανώσεις ή σε διαδικασίες αναζωογόνησης οργανώσεων προηγούμενων παραδόσεων.

Στο στρατόπεδο της αντίστασης, μπορεί κανείς να βρει ρεύματα και δυνάμεις που προέρχονται από πολύ διαφορετικούς ορίζοντες, αυτού που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε ελευθεριακή δυναμική, βασισμένη στην υπεροχή της πολιτικής δράσης των μαζών. Το στρατόπεδο αντίστασης συνορεύει με τη ρεφορμιστική Αριστερά. Αυτό συνεπάγεται πολλές αμφισημίες. Αυτό το στρατόπεδο περιλαμβάνει ρεύματα και οργανώσεις με μια κρατικιστική αντίληψη, ο προσανατολισμός των οποίων στο συνολικό αγώνα - αν και μερικές φορές μοιράζεται κάποιους τόνους υπέρ της αυτοδιαχείρισης και της λαϊκής δράσης από τα κάτω - είναι πολιτικάντικος, εύθραυστος και επιρρεπής στον αυταρχισμό.

Είμαστε μια αγωνιζόμενη δύναμη στο αρχιπέλαγος των αντιστάσεων και ταυτόχρονα μια σημαντική δημιουργική βάση για την οικοδόμηση της λαϊκής εξουσίας, της αυτοδιεύθυνσης και άμεσης δημοκρατίας - δηλαδή της πολιτικής διαδικασίας με μόνιμη κατεύθυνση προς τον ελευθεριακό κομμουνισμό / σοσιαλισμό.

Σε αυτήν την κατάσταση, όπου συγκλίνουμε με άλλες δυνάμεις στον αγώνα, επιδιώκουμε να οικοδομήσουμε και να ενεργοποιήσουμε διαδικασίες πολιτικής δουλειάς, πάντα από την κοινωνική βάση στις πρακτικές της, στα αιτήματα και τις φιλοδοξίες της. Μέσα στις οργανώσεις βάσης μας και μέσω της ικανότητάς μας να παλεύουμε, προωθούμε ό,τι ευνοεί την ταξική ανεξαρτησία και αυτονομία, χτίζουμε τη χειραφετητική δύναμη, προωθούμε εκείνη την ταξική ισχύ που ξεφεύγει από τους μηχανισμούς και τις κυβερνητικές στρατηγικές του καπιταλισμού.

4. Άξονες αντίστασης.

- Προώθηση και ενίσχυση των χώρων αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας των λαϊκών τάξεων από το επίπεδο γειτονιάς έως τους διεθνείς χώρους, για να σπάσει η λογική ότι το κράτος θα μας προστατεύσει και για τη δημιουργία της λαϊκής οργάνωσης.

- Αποκατάσταση και ενίσχυση στρατηγικών συμμαχιών και αγώνων με άλλες πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις. Ειδικά στο κοινωνικό επίπεδο, με την προώθηση του αναρχοσυνδικαλισμού ή του εναλλακτικού συνδικαλισμού και σε άμεση συνεργασία με κινήματα για στέγαση, επαρκείς δημόσιες

υπηρεσίες (υγεία, εκπαίδευση, κοινωνικές υπηρεσίες), αντιρατσισμό, φεμινισμό, δικαιώματα μεταναστών/ριών, οικολογία...

- Προετοιμασία, από κοινού με αυτές τις οργανώσεις, πλάνων υπέρ των λαϊκών τάξεων και σχεδίων ταξικού αγώνα μετά το τέλος της απομόνωσης. Και στο μέχρι τότε διάστημα, προώθηση δράσεων που κυμαίνονται από θορυβώδεις διαδηλώσεις έως απεργίες ενοικίου και άλλες.

- Υπεράσπιση των χώρων που επιτρέπουν την πολιτική δράση και την αυτοοργάνωση ενάντια στις αυταρχικές πολιτικές και στα μέτρα κατά της ελευθερίας μας, τώρα και μετά την περίοδο του lockdown.

- Απαίτηση για τις μέγιστες δυνατές συνθήκες προστασίας στην εργασία, ειδικά στους τομείς της υγείας, των τροφίμων, των μεταφορών, των δημόσιων υπηρεσιών κ.λπ., καταγγέλλοντας ή παραλύοντας δραστηριότητες.

- Αντιμετώπιση των εντολών της εξουσίας επικρίνοντας τις λανθασμένες αποφάσεις της ή τις αποφάσεις που περιορίζουν τις ελευθερίες, τα κοινωνικά δικαιώματα και τη ζωή, τις περικοπές στις δημόσιες υπηρεσίες (ειδικά στον τομέα της υγείας) που μας κάνουν πιο ευάλωτους/ες στον ιό και αυξάνουν τη θνησιμότητα.

- Αντιμετώπιση της ρητορικής μίσους των ακροδεξιών δυνάμεων, οι οποίες επιδιώκουν να διαιρέσουν τις λαϊκές τάξεις μέσω μηχανισμών μαζικής χειραγώγησης.

- Αμφισβήτηση της ανάπτυξης της παραγωγής, της καταστροφής του περιβάλλοντος, της κακοποίησης των ζώων και της εκτεταμένης και βιομηχανικής γεωργίας. Εν ολίγοις, ολόκληρου του καπιταλιστικού συστήματος.

- Γενίκευση της χρήσης του δικαιώματος εξαίρεσης σε περίπτωση κινδύνου στην εργασία ή της χρήσης του δικαιώματος απεργίας όταν είναι απαραίτητο.

- Κοινωνικοποίηση της φαρμακευτικής βιομηχανίας και του συστήματος υγείας και όλων των βασικών σχετικών υπηρεσιών.

- Ανανέωση και ενίσχυση του πολιτικού ορίζοντα της παραγωγής υπό τον έλεγχο των εργαζομένων.

- Ενίσχυση του συντονισμού, της συζήτησης και του κοινού έργου του οργανωμένου αναρχισμού σε πολιτικό επίπεδο, και μέσω της κοινωνικής μας δραστηριοποίησης, προώθηση του ταξικού συνδικαλισμού και άλλων επαναστατικών εγχειρημάτων σε διεθνές επίπεδο.

Για τις κατώτερες τάξεις, κάθε περίοδος είναι καιρός αγώνα !

Ενάντια στη λιτότητα ας χτίσουμε τη δύναμη της τάξης μας !

Για τον ελευθεριακό σοσιαλισμό !

Όρθιες/ιοι εκείνες κι εκείνοι που μάχονται !

1. [Coordenação Anarquista Brasileira – CAB](#) (Βραζιλία)
2. [Federación Anarquista Uruguaya – FAU](#) (Ουρουγουάη)
3. [Federación Anarquista Rosario – FAR](#) (Αργεντινή)
4. [Organización Anarquista de Córdoba – OAC](#) (Αργεντινή)
5. [Federación Anarquista Santiago – FAS](#) (Χιλή)
6. [Grupo Libertario Vía Libre](#) (Κολομβία)
7. [Union Communiste Libertaire](#) (Γαλλία)
8. [Embat – Organización Anarquista](#) (Καταλονία)
9. [Alternativa Libertaria – AL/FdCA](#) (Ιταλία)
10. [Die Plattform - Anarchakommunistische Organisation](#) (Γερμανία)
11. [Devrimci Anarşist Faaliyet – DAF](#) (Τουρκία)
12. [Organization Socialiste Libertaire – OSL](#) (Ελβετία)
13. [Libertäre Aktion Winterthur](#) (Ελβετία)
14. [Melbourne Anarchist Communist Group - MACG](#) (Αυστραλία)
15. [Aotearoa Workers Solidarity Movement - AWSM](#) (Νέα Ζηλανδία)
16. [Zabalaza Anarchist Communist Front - ZACF](#) (Νότια Αφρική)

Πηγή : [Vía Libre - Grupo Libertario](#)

Μετάφραση – επιμέλεια : [Ελευθεριακή Ψηφιακή Βιβλιοθήκη](#)